

Πως είναι ο Παράδεισος και η κόλαση;

Κάποτε ένας απλός άνθρωπος παρακαλούσε τον Θεό να του δείξει πως είναι ο Παράδεισος και η κόλαση. Ένα βράδυ λοιπόν στον ύπνο του άκουσε μια φωνή να του λέει: «Έλα, να σου δείξω την κόλαση». Βρέθηκε τότε σ' ένα δωμάτιο, όπου πολλοί άνθρωποι κάθονταν γύρω από ένα τραπέζι και στη μέση ήταν μια κατσαρόλα γεμάτη φαγητό. Όλοι όμως οι

άνθρωποι ήταν πεινασμένοι, γιατί δεν μπορούσαν να φάνε. Στα χέρια τους κρατούσαν από μια πολύ μακριά κουτάλα· έπαιρναν από την κατσαρόλα το φαγητό, αλλά δεν μπορούσαν να φέρουν την κουτάλα στο στόμα τους.

Γι' αυτό άλλοι γκρίνιαζαν, άλλοι φώναζαν, άλλοι έκλαιγαν... Μετά άκουσε την ίδια φωνή να του λέει: «Έλα τώρα να σου δείξω και τον Παράδεισο». Βρέθηκε τότε σ' ένα άλλο δωμάτιο όπου πολλοί άνθρωποι κάθονταν γύρω από ένα τραπέζι όμοιο με το προηγούμενο και στη μέση ήταν πάλι μια κατσαρόλα με φαγητό και είχαν τις ίδιες μακριές κουτάλες. Όλοι όμως ήταν χορτάτοι και χαρούμενοι, γιατί ο καθένας έπαιρνε με την κουτάλα του φαγητό από την κατσαρόλα και τάιζε τον απέναντι. Κατάλαβες τώρα κι εσύ πώς μπορείς να ζεις από αυτήν την ζωή τον Παράδεισο;

Αγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης

Οι ντόμπροι άνθρωποι αμαρτάνουν αλλά και μετανιώνουν γνήσια...

Πολύ τους χαίρομαι τους ανθρώπους που έχουνε μια αρχοντική ντομπροσύνη στην εξομολόγησή τους. Αισθάνονται την αμαρτία τους και χωρίς δικαιολογίες την ομολογούν. "Πάτερ, είμαι αυτός", "έχω κάνει αυτό" και εκεί βάζουν τελεία, χωρίς "αλλά", χωρίς "δεν το ήθελα", χωρίς "παρασύρθηκα". Αυτοί οι άνθρωποι όσο βαθιά κι αν έχουν γευτεί το σκοτάδι της αμαρτίας, βιώνουν την λευτεριά της άφεσης, το ξελάφρωμα από τα πάθη τους, το φως της Θείας αποδοχής.

Πέφτουν ως άνθρωποι μα δεν δικαιολογούν την πτώση τους. Έκανα αυτό μα το πολεμώ, το αποτάσσομαι, το μετανιώνω. Σε μια πρόσφατη εξομολόγηση ένας τέτοιος άνθρωπος καθώς μου ομολόγησε μια μεγάλη του πτώση έπειτα μου είπε "είναι πάθος πάτερ, ξέρω την αμαρτία μου...δεν ξέρω όμως εάν μπορώ στο μέλλον να μην πέσω...προσπαθώ αλλά δεν ξέρω αν μπορώ, χρειάζομαι την ευχή σας...". Σ' αυτά τα λόγια είδα έναν άνθρωπο που δεν ζει σε ψευδαισθήσεις. Είχε ακριβώς αυτήν την ντομπροσύνη να παραδεχτεί όχι απλά την παρελθούσα πτώση του αλλά -ίσως- και την μέλλουσα.

Είναι σημαντικό να ξέρουμε ποιοι είμαστε, είναι σημαντικό να μην αρνούμαστε τις αδυναμίες μας διότι μόνο όταν τις κατανοήσουμε και τις αποδεχτούμε μπορούμε -με τη Χάρη του Θεού- να τις θεραπεύσουμε. Πολλές φορές λέμε ότι "δεν είμαι τέτοιος απλά παρασύρθηκα" ή άλλες δικαιολογίες. Όταν δεν αποδεχθείς ότι είσαι άρρωστος δεν θα μπορέσεις ποτέ να θελήσεις να θεραπευτείς ουσιαστικά. Ντόμπρους ανθρώπους θέλει ο Χριστός, που δεν φοβούνται, δεν αρνούνται, δεν δικαιολογούν την αμαρτία τους, την αδυναμία τους, την ασθένειά τους, αλλά την φανερώνουν και την εναποθέτουν στα πόδια του Κυρίου. Τελικά μόνο οι ντόμπροι άνθρωποι αμαρτάνουν αλλά και μετανιώνουν γνήσια...

Αρχιμ. Π.Π

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι.Ν. ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

www.inagiounikolaoutouneou.gr

ΕΤΟΣ ΚΣΤ' • ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2025 • ΑΡΙΘΜ. ΤΕΥΧΟΥΣ 197

ΕΝΟΡΙΑ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

ΣΑΡΑΝΤΑΛΕΙΤΟΥΡΓΟ
ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Ακολουθούμε τον Αστέρα
για να δούμε που Γεννήθηκε
ο Χριστός.

Ούτε τέλειοι ούτε παντοδύναμοι. Απλά είμαστε άνθρωποι.

Κάθε φορά που θα χάνουμε την ειλικρινή επαφή με τον εαυτό μας θα εμφανίζεται μια δοκιμασία, μια σκιά που θα απειλεί να κρύψει όλο τό γαλάζιο της ψυχής μας. Παρόλο που πολλές φορές θα νιώθουμε ότι φτάνουμε στα όρια της αντοχής μας, ως μην απογοητευθούμε. Η δοκιμασία που μας επισκέφτηκε δεν είναι τίποτε άλλο παρά ο Θεός που προσπαθεί να

μας οδηγήσει και πάλι πίσω σε μια αλήθεια που ξεχάσαμε.

Να μας θυμίσει τί «δεν είμαστε». Και ναι, δεν είμαστε ούτε τέλειοι ούτε παντοδύναμοι. Απλά είμαστε άνθρωποι. Και αυτό δεν πρέπει να μας φοβίζει. Δεν είμαστε αναμάρτητοι και αυτό δεν πρέπει να μας απελπίζει. Αντιθέτως. Σε αυτό το ταξίδι της ζωής, δυο πράγματα δεν πρέπει ποτέ να λησμονήσουμε. Πρώτον στον παράδεισο δεν πάμε νίκη νίκη, αλλά όπως λέει ο Άγιος Σέργιος ήττα ήττα. Και δεύτερον, ότι μονάχα όταν μεγαλώνεις τον άνθρωπο μέσα σου μοιάζεις του Θεού. Κράτα την ανθρωπιά μέσα σου και μην απελπίζεσαι.

π. Χ.Π.

Γίναμε χοντρόπετσοι πνευματικά;

Έχουμε ανάγκη από μετάνοια και όχι από πνευματική αναισθησία. Υπάρχει σοβαρός λόγος να βρούμε λίγη ησυχία στη ζωή μας. Ν' αφήσουμε τη διασκέδαση, την τηλεόραση, το κουτσομπολιό, τα περιττά, τα ενδιαφέροντα και τα ασήμαντα.

Να ξεκουραστούμε αληθινά και πραγματικά. Να μάθουμε ν' αγαπάμε, να εκκλησιαζόμαστε, να υπομένουμε και κυρίως να μετανοούμε. Το φοβερό σήμερα είναι, ότι ο άνθρωπος δεν πιστεύει ότι χρειάζεται να μετανοήσει. Έγινε χοντρόπετσος πνευματικά. Αυτή η παχυλή αναισθησία είναι μια επικίνδυνη παγίδα που οδηγεί στην αναισθησία, στην αυτάρκεια, τη σύγκριση με τους χειρότερους.

Δ.

ΑΓΡΥΠΝΙΑ

ΤΕΤΑΡΤΗ 10 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2025

ώρα 8:00 μ.μ. - 12:30 ν.

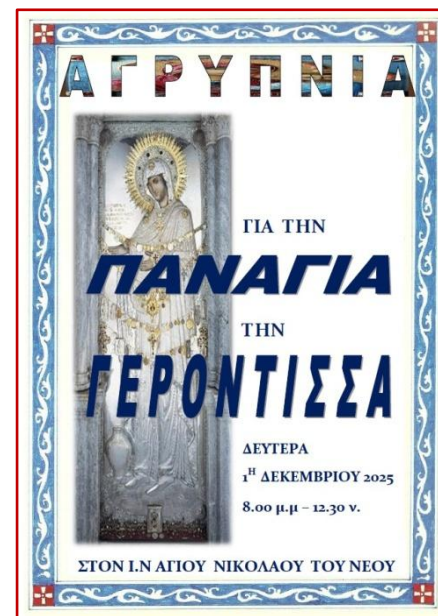
για την ανάμνηση της ελεύσεως
στην Ομώνυμη Ένορία μας
του ιεροῦ λειψάνου τοῦ

**ΑΓΙΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ**

(+10 Δεκεμβρίου 2000)

25 ΧΡΟΝΙΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΜΑΣ

ΣΤΟΝ ΑΓΙΟ ΝΙΚΟΛΑΟ ΤΟΝ ΝΕΟ

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΚΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

Την **Κυριακή 14 Δεκεμβρίου 2025** στις **2.00 μ.μ** θα μεταβούμε στον **Ιερό Ναό Αγίου Στυλιανού Γκύζη στην Αθήνα** όπου θα τελέσουμε τον Εσπερινό και θα ανταποδώσουμε την επίσκεψη της εκεί Ενορίας στην Ενορία μας.

Λίγο αργότερα στο **Θέατρο "Αλκμήνη"** θα παρακολουθήσουμε το δικαστικό δράμα **"Οι 12 Ένορκοι"** το οποίο μας φέρνει αντιμέτωπους με την συνείδηση μας **"Ένα έργο επίκαιρο και πιο αναγκαίο από ποτέ, μαχόμενο υπέρ της ελευθερίας. Υπέρ της ελευθερίας του λόγου, της ελευθερίας της σκέψης, της ελευθερίας της ίδιας μας της ύπαρξης που πασχίζει να κρατηθεί ζωντανή, υπέρ της ευγένειας, της αποδοχής της διαφορετικότητας, του**

σεβασμού και της συγχώρεσης"

Γιατί;

Γιατί όταν πηγαίνουμε στο θέατρο ή στον κινηματογράφο, πηγαίνουμε από την αρχή για να δούμε το έργο; Γιατί όταν είμαστε καλεσμένοι σε τραπέζι, πηγαίνουμε πριν αρχίσει το γεύμα και στην Θεία Λειτουργία δεν πηγαίνουμε από την αρχή και το μόνο που ρωτάμε, είναι αν χτύπησε η τρίτη καμπάνα, λες και η πρώτη και η δεύτερη καμπάνα δεν χτυπάει για εμάς;

Δ. Παναγόπουλος

